

üveget viszi.)

VIII. Felvet: Terus, Szárnyas.

Terus: (előjön) Ideje már, hogy eludni mentek, hisz közel járunk 10 órához, de zörgést hallok, bizonygyal a jegyző bujlik rejtők helyére. Fojtsak meg az a hóbarkás meg ne akadályozza a szokást, kitélik tőle, hogy behízelgje magát Kerekcsuraunnal, jobb lesz vele két hét kötni, egyis boldogul utánam megyen feje. Szépén reá mosolygok, valamit füllentek neki, amivel lekényerezhetem. (Szárnyas a bokorban gubbasztra észreveszi Terust.)

Szárnyas: (halk hangon.) Mit keres itt Terus? Talán csak az én mesteriségembe avatja magát? Nem, az nem lehet, a szokás terveinek egyetlen füllantója én vagyok, bizonyosan Terkó után csavarogok és reá piritok. (A bokorból pár lépést ^{hátra felé} csúszik és nagy léptekkel Teruska elé megy, hinek megpillantása-
kor meglepetést szinlel.)

Terus ^(fenn) hisasszony itt? Ily későn este? Ej, ej, ^{32.}
Mik is a legények után járni!

(Teruska sirást szimlelve.)

Terus: Figyelmezől beszél így, a helyett, hogy
jószívvél venne' tőlem, hogy..... (ujra zokog.)

Szárnyas: Azt vegyem jószívvél, hogy Ferkó
után máshol?

Terus: (szeméit törölgetve.) Hát olyan leány
nak nem engem, ki vőlegényt akarva mat-
kájától elcsalni?

Szárnyas: (felre.) Akkor én utánam jött?
Eszevette, hogy erre tartok, felt Füliskától.
Hia'ba, az uri vör nem tagadja magát
meg. Szerelmes belém, de hivallatom.

(Terushoz fordulva, kedveskedő hangon)

Szép Terus hisasszony! Ha nem Ferkó után
jött, mi ezélből járhat éppen itt ily késő este?

(Terus szemléstülve.)

Terus: Ha megmérnem mondani. (Hamisan)

Szárnyasra kacint.)

Hát nem találja ki, kedves jegyző' uram?

Szárnvas: (félre.) Eltaláltam! Utánam
jött, feltökény, szerelmes belém, hja az uri
vér! (Terus folytatva szakadozott hangon)

Terus: Hagy én magat nagyon szeretem.
(Szárnvas prófesszkedő hangon)

Szárnvas: Régen észre vettem szerelmes pi-
ne vonzalmost irántam, de állásom, te-
hingtélyem nem hagyta azt észre venni.

Terus: (félre.) Oh! A förtelmes! Mily elliaz-
kodott.

Szárnvas: (folytatva.) De mint hogy kedves
kisasszony, érzelmek nek elmentállim nem
tudván, megvallotta szerelmét, elfo-
gadám azt, és megengedem, hogy me-
relmi szavuját arxomon ejtendő' edés
csókkal emyhitse

Terus: (félre.) Mily profatlan, csak ne vol-
na rea' sükségem, ugyan megjárna'
velem. (Tenyeret ütésre mutatja)

34.

Terus: (fenn.) Aki csókot akar lapjón, de
ne kejein.

Szárnycs: Igaza van kisasszony, nem
volna szívem, ha megtagadnám kegyed-
től-e menyheli elveretet (lelre) Ugysem
kaptam még élő leánytól csókot, ha csak
dajkám meg nem csókolt. (Terushoz fordul-
mog akarja ölelni, és e pillanatban füttyen-
tés hallatszik a kertből.)

Terus: (Tjedt hangon.) Faj! Mi volt ez?

Szárnycs: Rujunk a bokrok közé, itt ide-
gen jár. (Atölelve Terust, a nézőtér közelé-
ben levő bokrok közé menekülnek.)

Gergely előjön a tisztásra, párszor körül-
tekint, aztán visszamegy a sűrűbe és
3-szor füttyent. (A ház ajtaja megnyílik,
halvány arccal, ingadozó lépésekkel
jön ki Zuliska, fekete ruhában, vállán
piras nagy kendővel.)

VIII. Felenet. Zulis Gergely.

35

Zuliska: Ha jól hallottam Gergely há-
romszor fiittyentett; ez nekem szót. Oh!
Esterem adja erőt! Ne szítsd paragoddal
(teidre ereszkedve) haláttan leányodat,
kinek egyetlen vetke, hogy oly kimondha-
tatlannul szeret! Kedves szülein, kik a
földben nyugvók helyét pótöljétek, kik
annyi jót tettetek velem, ne átkozzátok
meg, gondoljátok inkább szánalommal
elvéredt leánytokra!.....

Nem viszek el semmit e hártól, e keudön
kivül, melyet jó anyántól kaptam.

Ez lesz kiseröm rögös utamon, ebbe tör-
löm könnyeimet, ha megbánom hallé-
pésemet, ez fog mindig anyai jószágodra
emlékeztetni, Ester veletek! (zakogva
konul a földre.)

Terus: (a bokorban susogó hangon)
Mintha Zulis hangját hallottam volna.

Hível beszél ily kisőéjjel?

Izárnyas: Pst... pst... szentem, csudésen!

szökik Gergely szigárukkal Zulis (félre)

Most mindjárt megtudom, hogy Terus Ferkó után jött-e. (lent) Azt jöttem, hogy megakadályozzam a szökést. (Terusát ölelve Izárny. derekát)

Terus: Édes szerelmem, azt nem engedem meg, kajásnik; minék avatkozik más dolgá-ha!

Izárnyas: Elavulta magát, szeretné, ha Zulis szökne, hogy Ferkót meghódíthassa.

Terus:³ Mai ismét feltökény. Mondom, hogy magát szeretem.

Izárnyas:⁴ Ha szeret, csököljon meg.

Terus: (félre) Meg kell tennem, mert bajt csinál. (behunyja szemét, kellelten csököt id Izárnyasnak.)

Gergely: (előjön Zulis kára hajóva) Terus nyalam, sirásod fölveriaz alvokat

is végünk lesz. Pajcsikóim a kert alatt vannak.
 Yer siessünk! Alkarolja Julist (hiar ölelés-
 töl felocsúdik)

Julis: Szerelmem mire' tettél! Megöl a
 félelem, Oh miért nem szakíthatam sze-
 rető szívemet kétfele', félelvel jó' szüléim bot-
 dogga' tennek Ferkót, másik felet e-
 gesz szerelmemmel néked adnám. Oh
 mert így meghasad a szívem fájdalom-
 mában! (ajuttan Gergely karjaiba csuk,
hi' ölébe emelve, viszi a kocsihoz. Kocsi
xörgés hallatszik.)

IX. Felvétel

Sárnyas-Terus, köpöbb Kalinkó.

Sárnyas: (előjöv.) Szerény Julis úgy meg-
 esett rajta a szívem, hogy képes lettem
 volna, itt nyomban megkérni ismét.

Terus: (szinte kibújik.) Mit kért volna
 meg, csapodár?

Sárnyas: (fébre) Megint elszóltam

38

magamat. (fenn.) Igen megkértem
valna Gergely szigányt, hogy ne vigye
el Zulisát, segeny Terkötöl, hi majd
meghal érte.

Terus: Aztán azt hiszi jegyző uram, hogy Ter-
kő eszet veszté Zulis miatt? Megiról tud-
hatna, hogy egy leány nem leány, aki
mást talál.

Szárnyas: Mond valamit!

Terus: Megnem azt mondja-e a nő is,
A leány sziv bánatában megreped,
A legény meg, megirat is elfeled.

Szárnyas: De most siessünk ám innét,
nehogy vesztet vegye Kerekes uram a sző-
késnek is minket gyamúsítson.

Terus: Jó lesz kis az! Jegyző ur utja erre visz,
az enyém megamarra (Zabkora, kalra
mutat.)

Szárnyas: Elhiszem Teruskám!

Terus: Dehogy hisér, lasson megkeu-
set.

Kalinkó János, a falu szájja, kész a pletyka.

Szárnycs: Teruskám, édes! Hat csak így veszt el?
Egy vruppanós csók elkelne az utra.

Terus: Kerje jegyzőúram Gulistól, hisz azon
esett megannyira a szive. (és félre tolja a
csókra hisz Szárnycsot.)

Szárnycs: Félvan Terus megboszulom, ha
feleségem lesz.

Terus: (félre.) Ez ugyan nem tesz engem fö-
kötő alá! (Mindketlen más irányban tá-
voznak. Terus visszajön, Szárnycs utáni nőre.)
Csakhogy hazakötődött, ezt ugyan ügye-
sen csináltam. Gulistól, a vetélytársától
megszabadultam. (felkiáltva) Hajvé-
gem van. Jön, itt ért Kalinkó!

Kalinkó János: (előlép elvisselt katona mon-
durban, hisse támlalyogva, vállán pus-
kával, melyet hirtelen levesz válláról,
Terusnak segéve, rákiált:)

Halberdó: 'Ki vagy? Előszemély-e vagy mi?'

Felélj, ha igaz járatham vagy?'

Terus: (felre.) 'Fajszem most el ne hagyj!'

(fenn) 'Ugyan reám ijeszteztél Fános bácsi.'

Fános: 'Ki vagy, hogy a nemes Kerckes u-
ram hűséges eselédjét nevére prólitani me-
részeled?'

Terus: 'Hát nem ismeri a Terust, a kán-
tar leányát?'

Fános: 'Kátana viselt ember nem ismeri
 azt, aki rossz sítban jár, mert azt mondja
 a forsrift, ki tilosban jár, be a du-
 tyiba. Az argyilusát. Erti?'

Terus: (mérgezes hangon) 'Ertém hát, de
 azt is látom, hogy ismét felöntött a ga-
 ratra és elhőbiskolt a szelenczében.'

Fános: (mellét verve.) 'Ha szunyókáltam
 is egy kicsit, kinek mi gaudja reá, cu w-
 xert kecsülettel megörizem a gaudám há-
 ra tájékát. Hej, félnek is tőlem a gyümölcs

41
lopók, az árnyékosát!

Terus: (névstev) Maga megtudja ~~szünet~~ a há-
zat örömi, mikor arra előtt szökteti el Ger-
gely szigány Kerekes Zúlskát, a gazdaja
leányát.

János: (meghökkenve.) Az árnyékosát!

Terus: En éppen a kapuban vártam a-
pánat a vásártól, mikor csak az imént
hajtatott arra Gergely, Zúlskával, ide-
futottam lélekszakadva, hogy hírül ad-
jam Kerekes uramnak.

János: Styji az árnyékosát! (félre) Hagy pánc-
elvasott. Ez azért a kemény par, de
nem hagyom magamat (felém) Tudok
mindent hisszom, azért jöttem én isily
lófutóban, hogy megjelentessem. Ker-
gettem is egy darabig a szürkét, után-
uk is löttem, de csütörtököt mondott,
ez az instrumentum. (puskájára mutat)

Terus: Futottam kigyelmed úgy, mint

a milyen szürkek voltak azok a lovak. Hiszen Gergely pejszikói vitték Fulist.

Fános: 'Már pejszikók is lehettek, az ügyel-
lusát! De tudja kisasszony, hogy este az is pü-
kének lötszik. (felre) Csinyán kell exel a leány-
nyal kánni, hogy elmondjon mindent,
mert a virtus mégis csak engem illet.

(fenn.) 'Kisasszony! Talán bizony figyelméd
is segítette megszüktetnia biró leányát,
hogy Ferkót, a fiatal gardát eloverthesse?

Ferus: (Tappantva lábával, mérges hangon)
Hagy mert ilyent szemembe mondani?
Veü korhely! Milyen keresia hibát?

Fános: (nyájas hangon) 'Nő nő kisasz-
szony, a Fános pácsi tud ám mindent.
Kisasszonyt szántam én mindig Ferkónak.
A minap is észrevettem, hogy ott a kertek alatt
ögyelgett Ferkó után, csak hogy láthassa,
de sehol, magam sem vagyok különbe,
akkorát dobban a belső részem, mint az

^{Urnapi}
(hussveto) nagy dob, ha valami szemre való fehér-
népet látok, pedig már 8 telet ettem meg öregy
kenyeren.

Percs: (Engesztelő hangon) Fajos bácsi!

Hát igazán nekem szánta Ferkót?

Fajos: Azt mondom felkém, de meg is
szexem, ha mindjárt el is ver a gardám,
pedig egy armádiában szolgáltam vele a
kapitulációt. Az argyelusát!

Percs: (megzörögve.) Kedves Fajos bácsi,
ezért a pár jó szövit én is kimentem a hivat-
ból, siessen figyelmed körgesse fel Kere-
kes uramat, mesélje el lélekszakadva, hogy
megszöktette Gergely Zulist, két pejlóván,
melyet maga hajtott, nő megartán azt
is utánna mondhatja, a mit nekem
imént füllentett, hogy futott a kacsu
után.....

Fajos: Futottam is, nem hallja, hogy
zihál a mellem?

49

Terus: Ne féljen, nem árulom el, csak te-
gyen mindent úgy, mint mondottam.

Hanem aztán, ha kényetörésre ke-
rül a sar, ne sajnáljon étem se pár
jó szót Ferkónál. (sietve távozik.)

X. Fejelet: Kalinkó, kisöböl, Kerekes
Barcsa és Ferkó.

János: (A házhöz közeleg, állásba helyezi
magát, ingovitorik a kartól, puskáját a
házfelé szegerve.) Nehéz ma már igaz em-
bernek lenni. Az igazságát. Már most
hagyan okumlatjaim ki ezta Turcsa históriát.

Talán legjobb volna, ha bíró uram házá-
ra plasztárszal fölgyelütném, hogy a
"Zulis leányzó" meglépett. Majd reggel elol-
vashatja Kerekes uram; mert ha így elő"szó-
val mondom meg neki, úgy elfutja a me-
reg padragos természetét, hogy bizony Isten,
engem is elhussángol. Bizony ez volna a
könnyebb módja... meg is tenném, ha

valamiféle plajbász akadna lapklam xschében,
meg ha konyitanek az irás mosterségehez.

(egyet botlik.) Azután meg ez a Móssi is olyan
természetes bort méit, hogy csak úgy ragyik tő-
le az ember ina.

De azért mégsem félek, nem hiában volt-
tam 8 évig virtigli káplár, tudok én csinján
bánni még az urféléivel is. (Bátor lépések-
kel az ellakhoz megy és megveri, kimpilik
shinén rajta Kerekés.)

Kerekés: (álmós hangon.) Ki az? Mit akar?

Fános: Én vagyok, a Kalinkó Fános.

Egy kis hiba történt a ház tájékán, azt
jöttem sebtében megjelenteni. (Barcsa és
Kerekés kijönnek, utánuk pápadt arccal
Ferkó.)

Ferkó: Az Istent mi történt? Fülis szabá-
jának rajtáján tárvá-nyitva, ágya üre-
sen áll, talán csak nem ölte magát
a folyóba?

János: Eppen az eránt állok itt, hogy hi-
rül hozzám, miképen okát ugyan nem tudva

Ferkó: (körbevágyva.) Mi történt Zulissal?

Beszéljenek gyorsan!

Kerekes: (türelmetlenül.) Ne szaporítsd
Zúnos a szót, mondd szaporán.

János: Pedig megkövetem gazd'uram,
futottam is utána, ahogy öreg lábaim
bírták.

Borcsa: Ki után futatt kend?

János: Hát kérem a Gergely pejsikói után,
mert azon lépelt meg Zulis leányzóval, most
inént mikor a kajsi fát kerülgettem.

(Ferkó-remitált hangon, ököre fogott kézzel
fenyegetve.)

Ferkó: Befogam hamar a szürkét, utol é-
rem őket, hanem az Isten irgalmazzon
Gergely lelkeinek, megfajtam a csábitót.

Borcsa: (szóra) En is veled megyek fiam,
nehogy, bajt csinálj.

44.
Kerekes: (Megfogja Ferko kezét, ki futni kezd.)
Egy tapasztat sem innét! Ha Julis több-
re becsülte a csigányt nálad, eljen vele
boldogul, de portámba többé ne men-
szi a lábát, a halátlau.

Ferkó: (Kétségbeesett hangon) Julis. Ju-
lis! Boldogtalanna' tettel.

A függöny lezöndül.

II. Felvonás.

XI Felvétel: Kerekes és Szármvas.

Ugyanazon színtér, ja alatt lövő, elötté asz-
tal, Kerekes levorten járkál föl és alá.)

Kerekes: Hátatlan seány! Én meg csak el-
tudnam felejteni, meggondolatlan
tettet, ámbar sáhasem szerettem makacs-
ságáért, de segegy Ferko fiamat megöli a há-
nat. Se étel, se ital nem kell neki, nem érdek-
li a gazdaság, ha szeret tcheti kifekszik a
gyümölcsösbe, a szelencze bokrok alá,
ott gubbaszt egész nap. De valamit kell
is ezzel a gyerekekkel csinálnom, már előhoz-
tam neki, hogy hozzon valami feleséget a
házhoz, sive seint, ha mindjárt akai-
tar seányt venne is el, ki ugyis kamlak
utánna, de hallani se akar róla. Keres-
niaka sem tudom eltuskolni, hogy te-
messe egy kissé borka a kiját.

Szármvas: (bejön.) Kedves Kerekes uram!

49.

Engedje meg, hogy mint a család igaz barátja, részvétemet nyilvánítsam, azon féjdalom felett, mely oly nagy mértékben sújtotta önököt, sőt ön érzelmeim hűrséit féjdalomra hangolva, nem állhattam ellent, megbocsátva a rajtam ejtett sértést, hagyat sietve ne talnacsoljam.

Herekes: (Féret fug Szárnyassal.) Köszönöm ékes szavakban foglalt barátságát, jól esik, hogy nem neheztelt meg és hogy megosztja velünk az élet legnehezebb napjait. Magam ugyan bele nyugodtam a sors végzetébe, de mégis Ferkó, napról napra sorvad.

De jöjjön csak (leülnek a lochara) éppen Ferkó dolgában szeretnék jegyző uramban jó tanácsot fordulni.

Szárnyas: (fétre) Tanácsot kér tőlem? Azt az alkalom, hogy ragyogtassam fényes tehetségemet.

50
fenn.) Szolgálatjára állok kedves biró ur.
Kerekes: Szeretnék emiék a Ferkó gyerek-
nek valami úton mádon egy kis próba-
kört szerezni, hogy hisse felejtene hiuját.

Szármvas: Ha csak ez a haj, Kedves Kere-
kes uram, bízza csak reméni fiát, még
ma felvidítjük, új életet öntünk beleje.

Kerekes: És mihez gondolja azt jegyző
uram!

Szármvas: Az a leghevesebb! Meglepjük
Ferkót itt a kertben, szedek magam
mellé egy jókedvű társaságot. A Késéri
Terenz uramnak, ha egy kis bort érez,
mindjárt kadenciára pendül a nyelve,
meg elhívom az öreg Selymes Pétert, bí-
dit az olyanokat huszái élményeiből,
hogy a süketnek is megnyílik a füle,
még éppen tegnap jött meg a Derső
fia, pesti patyikus, még csak az am
a kitűnő gyerek.

51.
C'utanna rajzolják a divortól lapokat.
Nó meg én is tudom a szellemes sziporká-
kat neki keresztelni, ha fagyatékain van
a puskapar.

Kerekes: Nagyon jó eseme. Hívja őket
össze még ma, majd az anyjuk sít
egy kis bor karcsolyát, a mire majd esü-
szik a karcsos.

Szárnycs: Ismerem bíró uram karcsosát, jó
bor az, csak annak vakarja a tarkát, aki
nem ihatik belőle.

Kerekes: Rendben a dolog, biztalan szá-
mitok eljöveteleikre.

Szárnycs: Ugy hát seitek, hogy egy se
hiányozzék az intelligenciáikból. (Keret-
szóval távozik.)

Kerekes: (egyedül.) Jó szívű fiú ez a
jegyző. Egy kissé sokat tart magára, de
mics romlott lelke. Megyek az any-
jukhoz, ő is örülni fog, hogy másdat

találtunk Ferko' megrizasztalására.

(Kanonik.)

XII. Felvétel: Ferko', majd Terus.

Ferko': (Lehorgasztott fövel jön és leül a
szinpad előterén egy fa törzsre.) Zuliska!
Zuliska! Mire tettel? Távozásod óta nem
jött premere álom. Ott hánykolódom,
ott kiülődom egész éjjel, ahol előbb a rém
váró baldog jövő' rösös álmaid szötem.

Tiszter is fölkelek ígyamból, száraz is ve-
gig miem a soká bosszát, hogy megrövi-
dülsem a kínos éjszakát. Mintha a nap-
pal idősebb volna számomra. Kerülöm
az embereket, mert mindenkinek csak szá-
nakozó arccal fogad. Még a napsugár
elő is elrejtőzöm, annak ragyogása
sem illik az én gyászoló sívembem.

Mit is így életem, ha nincs kiért éljek!
Fájk volna ott a hideg hant alatt,
ott hol nem fájna, nem üldözne Ju-

33.
liska hűtlensége. (megadással.) De már
meg kell nyugodnom szomonu sorsomban
Nótamba, ^{Dalba} temetem búmat, talán ^{imé} könnyeb-
bül tőle kellem. (Énekelni lá kis hangon)

Reserü az én életem,
Nincs a földön nyugalom .....
Fáj a szívem, fáj a lelhem
Tertánad kesereg az galambom.

Mint a pálya-vesztett madár,
En sem tudlak feledni
Nélküled az élet sivatár
Nem bírom a bűt szívemből kitepni

Uj hazába téi a fecske
Bár mehetnék el vele
Mire az majd visszatérne
Havá szívem kint pihenne örökre.

Az ének második versének elején ismétlenül
kejön Terus is hallgatja Terköt; Terkó ének
után behajtja fejét is küssül, Terus mesztelenül
feleje közeledik föleje hajjal.)

Terus: Csak utalajon Terkó, majd elfelejti kü-
ját, én is notával vizasztalom magamat,
ha elfogva búbanart. (énekkel.)

Letkemig hat küs notád ^{mak} panasza
 Szélvész szárnyán jött felém a sóhaja
 Siro' szélvész vidd el a bút messzire
 Hogy szivemet ne gyötörje örökre.

^{mf}
 Lord tél után megjön a szép kikelet
 Mikor a fa újra hajt zöld levelet
 De szivemre új tavasz nem jön soha
 Megölte azt örökre a tél fagyja
Terkó: Kedves Terus köszönöm, maga
 mindig oly jó szívvél volt irántam,
 mikor hangját hallom, azt hiszem

Felissal dolgozunk a mexán. Daloljon csak daloljon, de vigabbat, hadd éledjen fel kanatos felkém!

Torus: Kedves Ferkó, csak hogy megnyitott az ajka. Énekelek én, ha kell szárat is, csak mosolyogni látszam. (Énekel vigabban)

	A galamb elrojuil	Íde lehet bevartani elsőnek: Minden minden
1.)	Utánna a pánya	Kis lány
	De a ház tetején	Mert, ha az est csillag
	Kis pányát bevárja	Befényli az eget,
	Egy máshoz simulva	3.) Minden ház eresze
	Édesen kedvesen	Ad nekik menhelyet.

2.) Egyik sem gondol rá
Hagy fészket keressen.

(gyors)
Lám, lám lám
Tudom már

3.) Mert nem szeret engem
A rózsám, a rózsám.

Mert, mert, mert
 Moist szeret

Es engem egészen
 Elfeled, elfeled.

Ferkó: (elenken) Kis pácsirta, ha folyton
 körilöttem volna, hisz Ystem elfelejtenein
 kúmat.

Ferus: (piruló arcra) Kigyelmeden far-
 dul, hogy úgy legyen.

Ferkó: Hej ha úgy volna, bizony veget vet-
 nek ennek a keserves életnek, de ez a szív
 (szivére mutat) ez, ez, mely nem ad nyu-
 galmat.

Ferus: De már sokat is beszélgettünk, me-
 gye a kanyhára, megnezem Borsá ne-
 nit, mit süit, főz, mert ugyancsak ad-
 ja a házkéménye a füstöt. (eltávozik.)

Távolról hangok és élénk beszélgetés hallat-
 szik.)

Ferkó: Ugy látszik vendégeket kapok, mintha

az esküdt hangját hallanám.

XIII. Felvet.

Selymes, fia, Keserü, Szarnyas, Barcsa és az
előbbieik.

(A kertben: imnek, előjön Selymes Derső, után-
na apja, Keserü Péter, hátul Szarnyassal.)

Selymes Derső: /fővárosi gavalér, monoklivál,
divatos öltönyben; affektált hangon:)

Szervus Ferkó! Hogy vagy? Most jöttem meg
a fővárosból, néltünk hozzáid, hagy meg-
látogassunk promonáságodban.

Ferkó: Isten hozott barátim! Igazán szép,
hagy megtiszteltetek. /Kézét fog velük,
Szarnyasra kerül a sor, ki felve nyújtja
kézét.)

Ferkó: Büülök, hagy jegyző' ur sem hiányzik
a társaságból, mi legszebb jele annak,
hagy már nem haragszik.

Szarnyas: Ah! Kedves Ferkó! En könnyen

tudok felejtani.

Ferkó: Foglaltatok helyet, mindjárt itt az asztal körül. (Leülnek az asztal előtti löcskés)
 Én meg majd beszélek, hogy édesanyám hozzon ki egy kis küfelejtöt, kedves vendégeimnek.

Selymes Péter: (Halkan) Ennek a Ferkónak a fejéből mindig jó gondolat szivárog. Ugye hántar komám?

Hántar: Jó! készíts komám.

Szárnycs: Csak maradjon a gazda vendé-
 gincél én majd beszélek Borcsa nénihez.

(Távozik, de fél utau találkozik Borcsával, ki már egy tál pogácsát stálcrán boros üve-
 get hoz poharakkal.) Jónapot Borcsa ne-
 ni! De egy gondolatunk volt!

Borcsa: De én megelőztem jégyzó'ramat,
 mert már itt vagyok vele. (Az asztalra te-
 szi, hal mindnyájan üdvözlök Borcsát.)

Borcsa: Örülök siveimből, hogy partimon
 megint a régi derült kedvet látom.

39

Mulassanak figyelmetek jó kedvvel.

Dexsö: / Ferkóhoz fordulva. / Bizony kedves Ferkó,
mióta elváltunk, egész ember lett belőled.
Emlékszel-e arra, mikor hajdanában, disznó-
öléskor elmentünk egy véres purkát is betettük
az öreg Mórsi ablakjába éppen akkor, mi-
kor Schabeer reggel szikból alvasta az imá-
ságot. Az volt csak öröm nézni, mint sikoltott
a mámi leiben.

Ferkó: Régi jó idők emlékei hova lettek? Ma
már csak a szomorú valóság van meg belőle.

Dexsö: Tudod kedves Ferkó, ha én te neked
való volnék, nem keseregnék az utain az
egy leány utain. Tegy úgy, mint én. Ami-
nap megyek a väczsi utcáin, találkozom
egy rettenetes csinos hölgyecskével. —

Tudod Ferkó olyan szép volt a belkém, hogy
hosszá képest a harmatos gyöngyvirág szál
csak mosogató vízzel öntözött szaraz bogács.
Első látásra megszerettem, természetesen ő is

60
engem és melleje megadtam, ő szivesen látott.

Haza kísértem, ő meginvitált, én elmen-
tem. Gyöngyösetem volt mellette, de mikor
már majdnem komolyan szerelmes lettem
belé, hisül, hogy egy utasó ügynök felesége
Keserü: (Öreg Telymeshez.) Fain porgetyü-
je vannak te fiadnak. Fegyver voltson,
talán a miénk is megindul. (Hárman ko-
csintanak és isznak.)

Dexsö: És mit gondolsz Ferko, erre a lesuj-
tó hírre, mit csináltam?

Ferko: Mit?... Bizonyosan a dunába a-
karta'l ugrani.

Dexsö: Dehogy akartam! Elmentem fűtő-
részre a vacsi utcára, addig sétáltam,
míg egy még szebb kisleányt nem találtam,
aki tíz annyiira szeretett, mint az előbbi.

Ferko: Bár én is ilyen könnyű véru tudnék
lenni, nem fájna a szivem.

Dexsö: Nem kell ahhoz könnyű vér, csak gya-